

Ex-Groninger zwierf tot '72 op het Wad: 'Wadgids Van der Zee was geen avonturier'

(Van een onzer verslaggevers)

Dick van der Zee is geen avonturier. Hij doet geen onbezonnen dingen en weet wat hem op het wad allemaal te wachten kan staan. Dit is, samengevat, het oordeel van mensen, die hem van nabij kennen, over de oud-Groninger Dick van der Zee, onder wiens leiding vrijdag een groep wadlopers in de buurt van Ameland in moeilijkheden kwam.

Jaren achtereen zwierf hij tot 1972 over het wad, als hoofdgids van de toenmalige Stichting Wadloopsport in Pieterburen. „Hij was een goede gids”, herinnert Wim Bastiaanse uit Hoogeveen, bestuurslid in dezelfde tijd, zich. „Bij

hem ging nooit wat fout”, weet voorzitter Nico Bakker van de tegenwoordige organisatie.

En toch ging het vrijdag mis. De groep werd verrast door de vloed en de tocht heeft aan waarschijnlijk twee

mensen het leven gekost. Waar het fout ging, weet eigenlijk nog niemand. Dick van der Zee, teruggekeerd in zijn huidige woonplaats Enschede, is nog zo onder de indruk van het gebeurde dat van zijn kant geen toelichting is te krijgen. Zijn vrouw adviseert om het Internationaal Technisch Centrum, zijn werkgever, te raadplegen.

Van der Zee zelf heeft vrijdag, evenals de andere leden van de groep, de nodige ontberingen moeten doorstaan; niet alleen emotioneel, maar ook lichamelijk: hij werd bevangen door de kou en was na de reddingsoperatie zo moe dat het hem in het ziekenhuis in Dokkum werd verboden voor zaterdag het bed te verlaten.

Waar ging het fout? Er is niemand die op deze vraag voorlopig een antwoord weet en als de mensen die ervaring hebben als wadloopgids daarover wat zeggen dan zijn dat allemaal maar gissingen, omdat ze ook niet weten hoe het precies zit.

Vast staat in ieder geval dat Dick van der Zee na 1972 niet meer zo regelmatig het wad bezocht als daarvoor. Na het afronden van zijn studie in Groningen vestigde hij zich in Enschede, stopte toen ook als wadgids en wandelde er alleen nog als particulier persoon. „Het wad”, zegt Wim Bastiaanse, „verandert steeds. Als je er niet regelmatig loopt, verlies je een heleboel kennis, ook al ben je theoretisch nog zo goed over dit gebied onderlegd.” En Nico Bakker: „als wadlooporganisaties wisselen wij steeds informatie uit over de veranderingen, zodat we daar in de praktijk rekening mee kunnen houden.”

Het wad naar Ameland is sinds 1972 veranderd en de wadlooporganisaties hebben daarbij hun tochten aangepast. De vraag blijft of Van der Zee van deze veranderingen op de hoogte was. Er moet rekening mee worden gehouden dat de groep onder bepaald niet ideale weersomstandigheden te laat is vertrokken en daarna de rekening kreeg gepresenteerd.

Intussen sleutelen de provinciale overheden van Groningen en Friesland druk aan een verordening om het „wilde” wadlopen tegen te gaan. Die maatregelen komen erop neer dat deze sport wordt verboden, behalve voor de groepen die een vergunning hebben. En toestemming om met mensen het wad op te gaan, krijgen straks alleen nog - zo is de verwachting - de bestaande organisaties die bekwame en opgeleide gidsen in dienst hebben. „Als privé persoon”, zegt Nico Bakker, „vind ik dat het niet nodig had moeten zijn dat er maatregelen worden getroffen, want dan was er tenminste nooit wat gebeurd op het wad. Als voorzitter van de Stichting Wadloopcentrum zeg ik echter: het is een goede zaak, want de laatste jaren kwam je Jan en alleman tegen op het wad. In die zin is het ook een bescherming van de organisaties.”

Bakker is er zich van bewust dat het gebeuren van vrijdag de wadloperij opnieuw negatief in de belangstelling brengt. Hij betreurt dat. „De mensen in Nederland hebben in het algemeen weinig kennis over het wadlopen en beginnen nu zo langzamerhand te denken dat dit een gevaarlijke bezigheid is. Dat is niet waar. Het wadlopen op zich is niet gevaarlijk, maar de mensen die het doen kunnen het dat wel maken.”